

ตำนานเพชรโฮป (Hope Diamond) อัญมณีเลอค่าต้องคำสาป

<https://petmaya.com/hope-diamond>

เมื่อได้ยินชื่อ “เพชรโฮป” คงไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่รู้จัก ด้วยเหตุผลที่ทำให้ผู้คนรู้จักกับเพชรเม็ดนี้ก็มีหลายเหตุผลด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นเพชรขนาดใหญ่ เป็นเพชรสีน้ำเงินที่สวยงามมาก และ ความน่ากลัว....

เพชรโฮป (Hope Diamond) เป็นชื่อของเพชรเม็ดงามเม็ดหนึ่ง พบที่ประเทศอินเดีย เมื่อศตวรรษที่ 17 ได้รับความเจียรไนเป็นรูปไข่ ขนาด 25.60 x 21.78 x 12.00 มิลลิเมตร น้ำหนัก 45.52 กะรัต (9.10 กรัม) มีสีน้ำเงินเข้ม โดยสีน้ำเงินนี้เกิดจากธาตุโบรอนที่ปะปนอยู่ในโครงสร้างเพชร ที่สามารถเกิดขึ้นได้เองในธรรมชาติ แม้ว่าจะเกิดขึ้นได้น้อยมากก็ตาม

สิ่งที่ทำให้เพชรเม็ดนี้เป็นที่รู้จัก กลับไม่ใช่เพียงความงามที่หาคุณเทียบยากเท่านั้น แต่สิ่งที่ทำให้ผู้คนได้รู้จักกับเพชรโฮปเม็ดนี้กลับเป็นตำนานอาถรรพ์อันโชกเลือด เสมือนการต้องคำสาปให้หน้าความหายนะมาให้กับผู้ที่ได้ครอบครองเพชรเม็ดนี้ไว้

ตำนานของเพชรโฮปเริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 1668 เมื่อฌอง แบบติสต์ ตาแวร์นิเยร์ (Jean Baptiste Tavernier) นักธุรกิจชาวฝรั่งเศสได้ซื้อเพชรก้อนนี้จากเหมืองโกลลัวร์ (Kollur) ประเทศ

อินเดีย โดยก้อนเพชรดั้งเดิมนั้นมีน้ำหนัก 112 กบ 3/16 กะรัต นายตาแวร์นิเยร์ได้นำขึ้นทูลเกล้าถวายพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 แห่งฝรั่งเศส ซึ่งได้มีพระบัญชาให้ช่างเจียรระไนเพชรเม็ดนี้ ซึ่งช่างได้เจียรระไนออกมาเป็นเพชรเม็ดใหญ่ 14 เม็ด และเม็ดเล็กอีกจำนวนหนึ่ง โดยเม็ดที่ใหญ่ที่สุดที่ได้ชื่อว่า Blue Diamond of The Crown ได้นำมาประดับสายสะพายอิสริยาภรณ์ของพระเจ้าหลุยส์ที่ 14 และตกทอดมาถึงพระนางมารี อังตัวเนต แต่เมื่อเกิดการปฏิวัติฝรั่งเศสในปี 1789 เพชรดังกล่าวได้ถูกขโมยไปพร้อมกับสมบัติอีกหลายชิ้นของพระเจ้าหลุยส์ที่ 16

หลังจากหายไปอย่างไร้ร่องรอยกว่า 20 ปี ในปี 1812 เรื่องราวของเพชรโฮปมาปรากฏอีกครั้ง เมื่อมีผู้บันทึกว่า พ่อค้าชาวอังกฤษชื่อ ดาเนียล เอเลียสัน (Daniel Eliason) เป็นผู้ครอบครองเพชรที่มีลักษณะคล้ายกับเพชร Blue Diamond ดังกล่าว แต่ไม่ทราบแน่ชัดว่าเจ้าตัวได้เพชรมาอย่างไร

ต่อมาเอเลียสันได้เสนอขายเพชรดังกล่าวให้กับราชวงศ์อังกฤษ แต่ไม่ปรากฏหลักฐานว่ามี การซื้อขายกันอย่างไร แม้จะมีผู้เชื่อว่าต่อมาเพชรดังกล่าวได้ตกเป็นของเอลิซาเบท คอนิงแฮม (Elizabeth Conyngham) ซึ่งเป็นสนมลับคนสุดท้ายของพระเจ้าจอร์จที่ 4 แห่งสหราชอาณาจักร แต่ก็ไม่มีหลักฐานแน่นอน

จนกระทั่งในปี 1830 นายธนาคารชาวอังกฤษชื่อ เฮนรี ฟิลิป โฮป (Henry Philip Hope) ได้เป็นผู้ครอบครองเพชรเม็ดนี้ โดยซื้อมาจากบุคคลที่ไม่เปิดเผย (ซึ่งอาจจะเป็นตัวของเอเลียสันเอง) ในราคาประมาณ 6.5-9 หมื่นเหรียญสหรัฐ และทำให้เพชรเม็ดนี้ถูกเรียกกันว่า “เพชรโฮป” นับแต่นั้นมา แต่เฮนรีก็มีโอกาสได้ชื่นชมเพชรเม็ดนี้เพียง 9 ปี ก็เสียชีวิต เพชรโฮปได้ตกทอดเป็นสมบัติอยู่ในตระกูล จนมาถึงมือของลอร์ด ฟรานซิส โฮป ซึ่งได้แต่งงานกับนักร้องชาวอเมริกัน เมย์ โยเอ (May Yohé) ในปี 1894 และได้สวมใส่มันออกงานอยู่หลายครั้ง แต่ไม่นานนักลอร์ดโฮปก็ล้มละลายและหย่าขาดจากเธอในปี ค.ศ. 1901 โฮปได้ขายเพชรดังกล่าวให้กับอดอล์ฟ วิล (Adolph Weil) ซึ่งได้ขายต่อไปให้กับไซมอน แฟรงเคิล (Simon Frankel) พ่อค้าอัญมณี แต่หลังจากนั้นไม่นานบริษัทของเขาก็ประสบปัญหาทางการเงินจนบริษัทของเขาล้มละลาย

หลังจากนั้นเพชรเม็ดนี้ได้เปลี่ยนมือกันอีกหลายครั้ง ฌาคส์ คอลอท (Jacques Colot) เจ้าของคนต่อมาเสียชีวิตจากการฆ่าตัวตาย เจ้าชายอีวาน คานิตอฟสกี (Prince Ivan kanitovski) ได้มอบเพชรนี้ให้กับโลรอง ลาดูเอ (Lorens Ladue) ดาราละครซึ่งเป็นคนรักของพระองค์ แต่ในที่สุดพระองค์ก็ปลิดชีวิตนางเสียเอง ก่อนที่จะเกิดการปฏิวัติในรัสเซียและเจ้าชายถูกปลงพระชนม์

เจ้าของคนต่อมาคือพ่อค้าอัญมณีชาวกรีกชื่อไซมอน มาโอซาริเดส (Simon Maoncharides) เสียชีวิตจากการฆ่าตัวตายพร้อมกับภรรยาและบุตร

ในปี 1908 เพชรโฮปตกเป็นของ ฮาบิบ (Selim Habib) เศรษฐีชาวตุรกี ซึ่งได้นำมาถวายสุลต่านอับดุลฮามิดแห่งตุรกี แต่สุลต่านครอบครองเพชรได้ไม่นานก็ถูกทหารปฏิวัติจนตกบัลลังก์ฮาบิบจึงนำเพชรให้พ่อค้าชาวปารีสชื่อซิมง โรซีนอว์ (Simon Rosenau) ก่อนที่จะขายต่อมาถึงปีแอร์ คาร์ตियเอร์ (Pierre Cartier) ซึ่งได้ขายเพชรเม็ดนี้ให้กับสาวไฮโซชาวอเมริกาชื่อ เอฟลิน วอลซ์ แมคคลีน (Evalyn Walsh McLean) ไปในปี 1910 เธอได้ครอบครองเพชรเม็ดนี้ไว้จนกระทั่งเสียชีวิตในปี 1947 แต่ในระหว่างนั้น เธอต้องเสียลูกชายคนโตไปจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ในปี 1919 ก่อนที่สามีของเธอจะเสียชีวิตด้วยอาการวิกฤตโรคในปี 1941 และสุดท้ายคือลูกสาวของเธออีกคนเสียชีวิตในปี 1946 จากการใช้ยาเกินขนาด

หลังจากแมคคลีนเสียชีวิต เพชรเม็ดนี้ตกเป็นของ แฮร์รี วินสตัน (Harry Winston) และได้นำออกแสดงเพื่อรายได้เข้าการกุศลอยู่หลายครั้ง ก่อนที่จะที่มอบเพชรเม็ดนี้ให้กับสถาบันสมิธโซเนียนในปี 1958 และยังคงเก็บรักษาไว้ที่นั่นจนถึงทุกวันนี้ ดูเหมือนคำสาปแช่งจะยุติลงเพียงแค่นั้น

แต่ก่อนที่เพชรโฮปจะมาถึงสถาบัน ก็ยังส่งลาด้วยการปล่อยคำสาปสุดท้าย (หรือเปล่า?) ไว้กับเจมส์ ทอดด์ (James Todd) บุรุษไปรษณีย์ผู้นำส่งเพชรเม็ดนี้ ซึ่งเขาได้ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์จนต้องเสียชีวิตข้างหนึ่ง รวมถึงบ้านของเขาก็ยังถูกไฟไหม้หมดทั้งหลังอีกด้วย

ไม่ว่าเพชรเม็ดนี้จะมีคำสาปจริงๆ หรือจะเป็นแค่กลุ่มคนที่ซื้อไปบังเอิญโชคร้ายเองนั้น เชื่อว่าตอนนี้คงไม่มีใครต้องการที่จะครอบครองเพชรเม็ดนี้อีกแล้ว

แหล่งข้อมูล

<https://www.chicagohistoryjournal.com>

<https://www.catdumb.com/the-curse-of-the-hope-diamond-378/>

และ สถาบันวิจัยและพัฒนาอัญมณีและเครื่องประดับแห่งชาติ (องค์การมหาชน) แหล่งข้อมูล